

Պանիում — Քսաներորդ Համարը

Դանիել 11-ի հաջորդականությունը և 2025 թվականի նախագգուշացումը

Jeff Pippenger

2026-03-02

Այն պատմության առաջամարտիկ կիրառությունը, որը կատարեց տասներորդից մինչև տասնվեցերորդ համարների կատարումը, նույնացրեց, որ տեսիլքը հաստատած Հռոմը հասավ մ.թ.ա. 200 թվականին՝ նույն տարում, երբ տեղի ունեցավ Պանիումի ճակատամարտը, իսկ ես առաջարկում եմ, որ 2025 թվականին Հռոմը հասավ և հաստատեց տեսիլքը՝ Թրամփի և Լևոն Պապի երդմնակալությամբ: 2025 թվականը ներկայացնում է միակ ժամանակը, երբ պապը և Նախագահը երդմնակալվեցին նույն տարում: Գազանը և նրա պատկերը բարձրացվեցին 2025 թվականին՝ բոլոր նրանց համար, ովքեր պատրաստակամ են տեսնելու: Ի տարբերություն առաջամարտիկների՝ ես համարների հաջորդականությունն եմ կիրառում, այլ ոչ թե այն պատմությունը, որը սկզբնապես կատարեց այդ համարները: Ես համաձայն եմ այդ պատմության հետ, սակայն պատմության համար որպես շրջանակ օգտագործում եմ համարների ներսում առկա հաջորդականությունը՝ ի հակադրություն պատմությունն օգտագործելու՝ համարների շրջանակը սահմանելու համար: Ես պնդում եմ, որ այս երկու մոտեցումներն էլ ճշգրիտ են:

Մակաբայեցիների ապստամբությունը

Ես Մակաբեացիների տոհմը կիրառում եմ նման կերպով: Մակաբեական ապստամբությունը մ.թ.ա. 167 թվականին տեղի ունեցավ մ.թ.ա. 200 թվականին Պանիումի ճակատամարտից շատ հետո և մ.թ.ա. 63 թվականին Պոմպեոսի կողմից Երուսաղեմի գրավումից շատ առաջ: Այն շարքը, որ սկսվում է տասնվեցերորդ համարից՝ մ.թ.ա. 63 թվականին զորավար Պոմպեոսի կողմից Երուսաղեմի նվաճմամբ, և շարունակվում է մինչև Տիբերիոս կայսրը, որի իշխանության օրոք Հիսուսը խաչվեց: Խաչը և Տիբերիոսը ներկայացված են տասնմեկերորդ գլխի քսաներկրորդ համարում:

Եվ ջրհեղեղի բազուկներով պիտի ողողվեն նրա առաջից և պիտի կոտրվեն, նաև ուխտի իշխանը: Դանիել 11:22.

Տասնվեցերորդ խոսքում մ.թ.ա. 63 թվականին գեներալ Պոմպեոսի կողմից Երուսաղեմի նվաճումը, և ապա քսաներկուերորդ խոսքում մ.թ. 31 թվականին խաչը, ներկայացնում են մարգարեական մի գիծ, որը սկսվում է Կիրակնօրյա օրենքի մի խորհրդանշանով և ավարտվում է Կիրակնօրյա օրենքի մի խորհրդանշանով: Քսաներեքերորդ խոսքը հատվածի մեջ ընդմիջում է, ուստի քսաներկուերորդ խոսքը նշանավորում է որպես այն մարգարեական գծի ավարտը, որը սկսվել էր տասնվեցերորդ խոսքում: Քսաներկուերորդ խոսքում գծի հստակ ավարտին զուգընթաց առկա է նաև այն փաստը, որ քսաներկուերորդ խոսքը նույն նշագծի խորհրդանիշն է, որն ներկայացված է տասնվեցերորդ խոսքում, և այդպիսով տալիս է ալֆա և օմեգա վկայություն, որ

տասնվեցերորդից մինչև քսաներկուերորդ խոսքերը ներկայացնում են առանձին մարգարեական գիծ:

Սրան հավելե՛ք, որ տասնհինգերորդ և տասնվեցերորդ համարները նշում են անցումը Մելնկյան թագավորությունից դեպի հռոմեական իշխանությունը, և դուք կտեսնեք շարունակականության ընդհատում՝ տասնհինգերորդ համարում Մելնկյաններից մինչև տասնվեցերորդ համարում հռոմեացիները, և տասնվեցերորդից մինչև քսաներկուերորդ համարների գիծը հստակորեն առանձնացված է որպես մեկ միասնական մարգարեական գիծ: Տասնվեցերորդ համարը ներկայացնում է հաջորդ իշխանությունը, որը պիտի տիրի Հրեաստանին՝ այդպիսով նշելով մարգարեական պատմության անցում, ճիշտ ինչպես քսաներեքերորդ համարում: Այդ գիծը սկսվում և ավարտվում է Կիրակնօրյա օրենքի խորհրդանիշով, և գիծն ավարտվում է տասնմեկերորդ գլխի քսաներկուերորդ համարում:

Սմիթը — և երեք Կեսարներ

Այն փաստը, որ տասնվեցերորդ համարը ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը, ինչպես նաև քսաներկուերորդ համարը, պահանջում է, որ այդ երկու համարները համադրվեն միմյանց հետ: Ուրիայի Սմիթը մեկնաբանում է քսաներեքերորդ համարը և բացատրում, թե ինչու այն ներկայացնում է մի պատմություն, որը սկսվել էր նախորդ համարների պատմության մեջ ավելի վաղ, այլ ոչ թե ներկայացնում է մի պատմություն, որը հաջորդում է անմիջապես քսաներկուերորդ համարի խաչից հետո:

«ՀԱՄԱՐ 23. Եվ նրա հետ դաշինք կնքվելուց հետո նա խաբեությամբ պիտի գործի, որովհետև պիտի ելնի և մի փոքր ժողովրդի միջոցով գորանա»:

«Այստեղ հիշատակված «նրա» հետ կնքված դաշինքը պետք է լինի այն նույն գործության հետ, որը մարգարեության առարկան է եղել 14-րդ խոսքից սկսած. և որ սա հռոմեական իշխանությունն է, անվիճելիորեն ցույց է տրվում մարգարեության կատարմամբ երեք անձանց մեջ, ինչպես արդեն նշվել է, որոնք հաջորդաբար իշխեցին Հռոմեական կայսրության վրա, այն է՝ Հուլիոսը, Օգոստոսը և Տիբերիոս Կեսարը: Առաջինը, հաղթությամբ վերադառնալով իր երկրի ամրոցը, սայթաքեց ու ընկավ, և այլևս չգտնվեց: Խոսք 19: Երկրորդը հարկահան էր. և նա թագավորեց թագավորության փառքի մեջ, և մեռավ ոչ թե բարկության մեջ, ոչ էլ պատերազմում, այլ խաղաղությամբ՝ իր իսկ անկողնում: Խոսք 20: Երրորդը ձևացող էր և բնավորությամբ ամենաստորներից մեկը: Նա խաղաղությամբ տիրեց թագավորությանը, բայց թե՛ նրա իշխանությունը, թե՛ կյանքը բռնությամբ ավարտվեցին: Եվ նրա իշխանության օրոք ուխտի Իշխանը՝ Հիսուս Նազովրեցին, խաչի վրա մահվան մատնվեց: Խոսքեր 21, 22: Քրիստոսը այլևս երբեք չի կարող կործանվել կամ մահվան մատնվել. հետևաբար ոչ մի ուրիշ կառավարությունում և ոչ մի այլ ժամանակ մենք չենք կարող գտնել այս դեպքերի կատարումը: Ոմանք փորձում են այս խոսքերը վերագրել Անտիոքոսին և հրեական քահանայապետներից մեկին ներկայացնել որպես ուխտի իշխան, թեև նրանք երբեք այդպես չեն կոչվում: Սա նույն տեսակ reasoning-ն է, որը ջանում է Անտիոքոսի թագավորությունը ներկայացնել որպես Դանիել 8-ի փոքր եղջյուրի կատարում. և

դա առաջարկվում է նույն նպատակի համար, այն է՝ կոտրել ապացույցների այն մեծ շղթան, որով ցույց է տրվում, որ Գալստյան վարդապետությունը Աստվածաշնչի վարդապետությունն է, և որ Քրիստոսը հիմա իսկ դռան մոտ է: Բայց ապացույցը չի կարող տապալվել. շղթան չի կարող կոտրվել»:

«Մարգարեն, մեզ կայսրության աշխարհիկ իրադարձությունների միջով իջեցնելով մինչև յոթանասուն շաբաթների վախճանը, 23-րդ համարում մեզ վերադարձնում է այն ժամանակը, երբ հռոմեացիները հրեական դաշինքի միջոցով անմիջապես կապված դարձան Աստծու ժողովրդի հետ՝ մ.թ.ա. 161 թվականին. այդ կետից ապա մեզ իրադարձությունների ուղիղ շղթայով տարվում է մինչև եկեղեցու վերջնական հաղթանակը և Աստծու հավիտենական արքայության հաստատումը: Հրեաները, սաստիկ ճնշվելով սիրիական թագավորների կողմից, դեսպանություն ուղարկեցին Հռոմ՝ հայցելու հռոմեացիների օգնությունը և նրանց հետ մտնելու «բարեկամության և դաշնակցության դաշինքի մեջ»: 1 Mac.8; Prideaux, II, 234; Josephus's Antiquities, book 12, chap.10, sec.6. Հռոմեացիները լսեցին հրեաների խնդրանքը և նրանց շնորհեցին մի հրովարտակ, ձևակերպված այս խոսքերով.—»

«Մենատի որոշումը՝ հրեաների ազգի հետ փոխօգնության և բարեկամության դաշինքի վերաբերյալ: Հռոմեացիներին ենթակա ոչ մեկին օրինավոր չի լինի պատերազմ մղել հրեաների ազգի դեմ, ոչ էլ օգնել նրանց, ովքեր այդպես են վարվում՝ նրանց ցորեն, նավեր կամ դրամ ուղարկելով. և եթե որևէ հարձակում գործվի հրեաների վրա, հռոմեացիները նրանց պիտի օգնեն այնքան, որքան կարող են. և դարձյալ, եթե որևէ հարձակում գործվի հռոմեացիների վրա, հրեաները պիտի օգնեն նրանց: Եվ եթե հրեաները ցանկանան որևէ բան ավելացնել կամ հանել այս փոխօգնության դաշինքից, այդ պիտի արվի հռոմեացիների ընդհանուր համաձայնությամբ: Եվ ինչպիսի հավելում էլ այսպես արվի, այն ուժի մեջ պիտի լինի»: «Այս որոշումը,— ասում է Հովսեփոսը,— գրվել է Եվպոլեմոսի՝ Հովհաննեսի որդու, և Հասոնի՝ Եդիագարի որդու կողմից, այն ժամանակ, երբ Հուդան ազգի քահանայապետն էր, իսկ նրա եղբայր Սիմոնը՝ գորքի հրամանատարը: Եվ սա առաջին դաշինքն էր, որ հռոմեացիները կնքեցին հրեաների հետ, և այն իրականացվեց այս կերպ»:

«Այդ ժամանակ հռոմեացիները փոքրաթիվ ժողովուրդ էին և սկսեցին գործել նենգությամբ, կամ խորամանկությամբ, ինչպես այդ բառն է նշանակում: Եվ այս կետից նրանք հաստատուն և արագ վերելքով բարձրացան մինչև այն իշխանության գագաթը, որին հետո հասան»: Ուրիայի Սմիթ, Daniel and the Revelation, 270, 271.

Քսաներկուերորդ համարի խաչը ոչ միայն տողի վերջում դնում է մի խորհրդանիշ, որը նաև տողի սկզբում է, այլև հաջորդ համարը վերադառնում է այն պատմությանը, որը նախորդել էր խաչին՝ մոտավորապես երեսուն տարի Պանիումից հետո և մոտավորապես հարյուր տարի առաջ, քան Հռոմը նվաճեց Երուսաղեմը: Այստեղ Սմիթի կողմից 161 թ. մ.թ.ա. ճանաչված հրեաների դաշինքի սահմանագիծը այլ pioneers-ների կողմից ճանաչվում է որպես 158 թ. մ.թ.ա.: Այն կետը, որի վրա են այստեղ կենտրոնանում են, այնքան էլ թվականը չէ, այլ այն, որ տասնվեցից մինչև քսաներկու համարները ներկայացնում են մարգարեական պատմության մի գիծ, որի համար

կիրականօրյա օրենքը գծի և՛ ալֆան է, և՛ օմեգան: Ապա, երբ տասնվեցերորդից մինչև քսաներկուերորդ համարների գիծը ներկայացվում է, քսաներեքերորդ համարը կրկնում և ընդարձակում է տասնվեցից մինչև քսաներկու համարների գծի ներսում եղած պատմությունը: Քսաներեքերորդ համարով ներկայացված մարգարեական պատմության գիծը Մակաբայեցիների պատմությունն է, և Մակաբայեցիների պատմությունը Միացյալ Նահանգների պատմության կատարյալ զուգահեռն է:

Երկու տոհմեր

Մակաբայեցիները ներկայացնում են ապստամբություն Մելևկյան թագավորության դեմ, որը սկսվեց Անտիոքոս Եպիփանեսի իշխանության օրոք: Ապստամբությունն ուղղված էր հյուսիսային Մելևկյան թագավորության դեմ, և այն ավարտվեց հաղթանակով, որը հանգեցրեց Հուդայական երկու տոհմերից մեկին այն ժամանակաշրջանում, որը վերջապես բերեց Երուսաղեմի կործանմանը մ.թ. 70 թվականին: Առաջին տոհմը Հասմոնյան էր, իսկ երկրորդը՝ Հերովդյան: Հերովդյան տոհմը Հուդայական երկրորդ կառավարությունն էր հյուսիսային Մելևկյան թագավորությունից ազատագրվելուց հետո: Այն անմիջականորեն կապված էր հռոմեական համակարգի հետ, մինչդեռ նախորդ Հասմոնյան տոհմը, ըստ էության, հրեական էր: Հասմոնյան տոհմը սկսվեց մ.թ.ա. 141 թվականին, իսկ մ.թ.ա. 37 թվականին սկսվեց Հերովդյան տոհմը և շարունակվեց մինչև մ.թ. 70 թվականը:

Ղինաստիաները ներկայացնում են Հուդայի՝ հին և բառացի փառավոր երկրի կառավարությունը: Մակաբայեցիների ապստամբությունը տեղի ունեցավ մ.թ.ա. 167-ից 160 թվականներին: Մ.թ.ա. 164 թվականին Մակաբայեցիները Անտիոքոս Եպիփանեսին դուրս քշեցին Երուսաղեմից և, այն բանից հետո, երբ Անտիոքոսը պղծել էր տաճարը, մաքրեցին ու վերահանձնարեցին այն, սակայն միայն մ.թ.ա. 141 թվականին հյուսիսային Մելևկյան իշխանությունը լիովին ջախջախվեց, և սկսվեց Հասմոնյան ղինաստիան:

Հերովդեայան ղինաստիան այս շարքի բանալին է, որովհետև մանուկ Հիսուսի ծննդյան ժամանակ նորածիններին սպանելու հրաման տվողը Հերովդես Մեծն էր, իսկ Հիսուսի մահվան ժամանակ իշխում էր նրա որդին: Հերովդես Մեծնը հայրն էր, և նա Հրեաստանի վրա թագավոր էր, բայց նրա որդին միայն տետրարխ էր, այսինքն՝ թագավորության մեկ քառորդի վրա իշխող, ավելի շուտ նահանգապետի նման, քան թագավոր: Ահա թե ինչու նա չունեւր այն իշխանությունը, որի պատճառով անհրաժեշտ էր, որ նա միանար Պիղատոսի հետ՝ Քրիստոսին խաչելու համար: Հիսուսի ծնունդը նրա մարգարեական շարքում մարգարեական «վերջի ժամանակն» էր, իսկ Նրա մահը ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը: Առաջին Հերովդեսը ներկայացնում է 1989 թվականը, իսկ վերջին Հերովդեսը՝ կիրակնօրյա օրենքը: Հերովդես հայրը մինչև Հերովդես որդին Քրիստոսի մարգարեական շարքն է:

Մակաբայեցիների գիծը սկսվում է հաղթական ապստամբությամբ ընդդեմ մի հյուսիսային թագավորի, որը հրեաների վրա պարտադրել էր իր հունական սովորույթները, մշակույթը, ինչպես նաև հունական կրոնը: Հասմոնյան ղինաստիայի

սկիզբը ներկայացնում էր 1798 թվականը: Ինչո՞ւ այդպես, կարող եք հարցնել: Եթե մի դինաստիա սկսվում է մարգարեական «վերջի ժամանակում», ինչպես դա եղավ Հերովդեսյան դինաստիայի դեպքում՝ Քրիստոսի ծննդյան ժամանակ, ապա մյուս դինաստիան էլ մարգարեական անհրաժեշտությամբ պիտի ունենար նույն սկիզբը: Երկու դինաստիաներն էլ սկսվում են վերջի ժամանակով, երբ Քրիստոսի ծնունդը կիրառում ենք որպես «վերջի ժամանակ», սակայն հիմարները երբեք չեն տեսնում վերջի ժամանակի հետ կապված ապակնքված լույսը:

«Մեր օրերում, ինչպես նաև Քրիստոսի օրերում, հնարավոր է Սուրբ Գրքերի սխալ ընթերցում կամ սխալ մեկնաբանում: Եթե հրեաները Սուրբ Գրքերը ուսումնասիրած լինեին ջանադիր, աղոթքով լի սրտերով, նրանց որոնումները կպարզևատրվեին ժամանակի ճշմարիտ գիտությամբ, և ոչ միայն ժամանակի, այլև Քրիստոսի հայտնության կերպի: Նրանք Քրիստոսի փառավոր երկրորդ գալուստը չէին վերագրի Նրա առաջին գալստյանը: Նրանք ունեին Դանիելի վկայությունը, ունեին Եսայիայի և մյուս մարգարեների վկայությունը, ունեին Մովսեսի ուսուցումը, և ահա Քրիստոսը հենց իրենց մեջ էր, մինչդեռ նրանք դեռ որոնում էին Սուրբ Գրքերը՝ Նրա գալստյան վերաբերյալ ապացույցներ գտնելու համար: Եվ նրանք Քրիստոսի հանդեպ անում էին հենց այն բաները, որոնց մասին մարգարեացվել էր, որ պիտի անեն: Նրանք այնքան կուրացած էին, որ չէին իմանում, թե ինչ էին անում»:

«Եվ այսօր ևս, 1897 թվականին, շատերը նույն բաներն են անում, որովհետև փորձառություն չեն ունեցել առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամների մեջ ընդգրկված փորձող պատգամների վերաբերյալ: Կան այնպիսիք, որ Սուրբ Գրքերը քննում են՝ ապացույց գտնելու համար, թե այս պատգամները դեռ ապագայում են: Նրանք հավաքում են պատգամների ճշմարտացիության ապացույցները, սակայն չեն տալիս դրանց իրենց պատշաճ տեղը մարգարեական պատմության մեջ: Ուստի այդպիսիք վտանգի մեջ են՝ ժողովրդին մոլորեցնելու պատգամների տեղադրման հարցում: Նրանք չեն տեսնում և չեն հասկանում վախճանի ժամանակը, կամ թե երբ պետք է տեղադրել այդ պատգամները: Աստծո օրը գալիս է գաղտագողի քայլերով, բայց ենթադրյալ իմաստուն և մեծ մարդիկ շատախոսում են «Բարձրագույն կրթության» մասին: Նրանք չգիտեն Քրիստոսի գալստյան, կամ աշխարհի վախճանի նշանները»: Paulson Collection, 423, 424.

Քրիստոսի ծնունդը «վերջի ժամանակ» ճանաչելը և, հետևաբար, Մակաբայեցիների տոհմը վերջին օրերի ներկա ճշմարտության համատեքստի մեջ բերելու բանալի համարելը, Քրիստոսին դարձնում է հենց այս հատվածի կենտրոնը, ինչը նույնպես վկայություն է, որ այս կիրառությունը հիմնավոր է:

Մակաբայեցիների գիծը պատկերում է հոգևոր փառավոր երկիրը, և այդ պատկերը սկսվում է մի ժամանակաշրջանում, երբ փառավոր երկրի քաղաքացիները խզվում են հյուսիսի թագավորի քաղաքական և կրոնական գերիշխանությունից: Մակաբայական ապստամբությունը, որը հանգեցրեց Հասմոնյան տոհմին, ներկայացնում է 1776 թվականը, իսկ հյուսիսի թագավորի դեմ ապստամբությունը, որ իրականացվեց Մակաբայեցիների կողմից, ներկայացնում էր Հեղափոխական պատերազմը: 1776-ից

մինչև 1798 ընկած քսաներկու տարիները ներկայացնում են մակաբայական ապստամբությունը, որը հանգեցրեց Հասմոնյան տոհմին վերջի ժամանակում՝ 1798 թվականին, և որը շարունակվեց մինչև Հերովդեսյան տոհմի սկիզբը վերջի ժամանակում՝ 1989 թվականին: Հերովդեսյան տոհմը շարունակվեց մինչև Երուսաղեմի կործանումը մ.թ. 70 թվականին:

Պատմության այս գծում կարևոր է ճանաչել երկու բան. այն հին փառավոր երկրի պատկերավոր օրինակն է, որը նախապատկերում է ժամանակակից փառավոր երկիրը, և այն սկսվում է մի պատմական գծի ներսում, որը սկսվում է տասնվեցերորդ համարից, որտեղ Հռոմը առաջին անգամ նվաճում է փառավոր երկիրը՝ այդպիսով նույնացնելով այդ գծի հիմնական թեման: Տասնվեցերորդ համարից մինչև քսաներկուերորդ համարը ձգվող գիծը ներկայացնում է փառավոր երկիրը, և դրա համատեքստը մոտալուտ կիրականօրյա օրենքն է: Այդ գիծը ներկայացնում է նաև երկրպագուների այն երկու դասերը, որոնք ազդեցություն են գործում երկու դինաստիական կառավարությունների վրա: Սադուկեցիները թվով ավելի քիչ էին, սակայն, ընդհանուր առմամբ, վերահսկում էին հրեական կրոնական և քաղաքական համակարգերը երկու դինաստիական ժամանակաշրջաններում էլ: Կրոնական համակարգը կառավարվում էր քահանայությամբ, և այդ քահանայությունն էլ իր հերթին ազդեցության տակ էր թե՛ սադուկեցիների, թե՛ փարիսեցիների: Թե՛ Հասմոնյան, թե՛ Հերովդյան կառավարությունները գտնվում էին փարիսեցիների և սադուկեցիների ազդեցության ներքո, և այդ երկու դինաստիաները ներկայացնում են Միացյալ Նահանգների կառավարությունը՝ 1798 թվականից մինչև կիրականօրյա օրենքը:

Փարիսեցիներն ու սադուկեցիները ներկայացնում են քաղաքական համոզմունքների երկու կուսակցություններ, որոնք իրարից տարբերվում են ստրկության հարցի նկատմամբ իրենց դիրքորոշմամբ: Դեմոկրատները ստրկամետ են, իսկ Հանրապետականները՝ հակաստրկատիրական, և միասին փոխգործակցում են Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների սահմանադրական կառավարության քաղաքական համակարգի հետ: Այդ կառավարությունը Հայտնություն տասներեքի երկրային գազանն է, և երկրային գազանի արտաքին պատմությունը ներկայացված է նրա հանրապետական եղջյուրով: Ներքին պատմությունը ներկայացված է բողոքական եղջյուրով: Եղջյուրները գազանի վրա առանձնացված են, որովհետև գազանը Սահմանադրությունն է, որը բաժանում է պետական եղջյուրը եկեղեցական եղջյուրից, սակայն նրանք միասին են շարժվում պատմության ընթացքում: Հանրապետական եղջյուրն ունի երկու ազդեցություն՝ կամ հոգուտ ստրկության, կամ դրա դեմ: Բողոքական եղջյուրն ունի երկու ազդեցություն՝ կամ յոթերորդ օրվա շաբաթի օգտին, կամ արեգակի առաջին օրվա:

Պանիումի ճակատամարտից մոտավորապես երեսուն տարի անց Մակաբայեցիները նշանավորում են Միացյալ Նահանգների պատմությունը՝ որպես աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն: Այնուհետև, մոտավորապես մեկ դար անց, կատարվում է տասնվեցերորդ համարը, երբ Երուսաղեմը նվաճվում է՝ նախակերպարելով խաչը: Հրեաստանը երկրորդն է այն երեք խոչընդոտներից, որոնք

Հռոմը հնազանդեցնում է, մինչ իր վերահսկողության տակ է առնում աշխարհը: Գեներալ Պոմպեոսը մ.թ.ա. 65 թվականին նվաճեց Ասորիքը, ապա՝ Հուդան մ.թ.ա. 63 թվականին: Օգոստոս Կեսարը երրորդ խոչընդոտը պիտի նվաճեր Ակտիումի ճակատամարտում՝ մ.թ.ա. 31 թվականին: Այս պատմությունը ներկայացված է տասնվեցերորդից մինչև քսաներկուերորդ համարների շարքում:

Խաչի ժամանակին Մակաբայեցիների պատմությունն արդեն գրեթե երկու հարյուր տարի էր, որ ընթանում էր: Ուրիա Սմիթը ցույց է տալիս, որ քսաներեքերորդ համարում հրեաների հետ դաշնակցությամբ ներկայացված պատմությունը պետք է զուգադրվի պատմության մեջ մի ելակետի հետ, որը տեղի էր ունեցել քսաներկուերորդ համարի խաչի պատմությունից գրեթե երկու հարյուր տարի առաջ: Քսաներկուերորդ համարի խաչի պատմությունը պետք է զուգադրվի տասնվեցերորդ համարի հետ, որովհետև տասնվեցերորդ համարն էլ նույնպես կիրականորա օրենքն է: Մա նշանակում է, որ Մակաբայեցիների գիծը, որը Հուդայի փառավոր երկրի պատմությունն է, սկսվում է տասնվեցերորդ համարի կիրականորա օրենքից շատ ավելի առաջ:

Երբ մենք հասկանում ենք, որ միլլերական պատմությունը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի պատմությունը, մենք կարող ենք միլլերականների համար վախճանի ժամանակը՝ 1798 թվականին, համապատասխանեցնել հարյուր քառասունչորս հազարի համար վախճանի ժամանակին՝ 1989 թվականին: Երբ մենք այսպես ենք վարվում, մենք առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմությունը վերադրում ենք երրորդ հրեշտակի պատմության վրա: 1798-ը և 1989-ը Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարի պատմության ալֆա և օմեգա ճանապարհային նշաններն են:

Քառասուներորդ համարը սկսվում է «վերջի ժամանակում», որը հեշտությամբ ապացուցվում է, որ 1798 թվականն է. և երբ ճիշտ է հասկացվում, Խորհրդային Միության փլուզումը 1989 թվականին կատարեց քառասուներորդ համարը, և այդ կատարումն էլ նույնպես «վերջի ժամանակն» էր: Մեկ համարում՝ երկու «վերջի ժամանակներ», այն նույն գլխում, որտեղ գտնվում է Մակաբայեցիների գիծը: Մակաբայեցիների ապստամբությունը, որ հանգեցրեց Հասմոնյան հարստությանը, ներկայացնում է 1776-ից մինչև 1798 թվականների քսաներկու տարիները: 1798 թվականին Հասմոնյան հարստությունը սկսվեց, իսկ 1989 թվականին սկսվեց Հերովդյան հարստությունը:

Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասներորդ համարը նշում է 1989 թվականը, իսկ տասնվեցերորդ համարը՝ Կիրականորա օրենքը: Այդ համարների մեջ եղած պատմական գիծը ներկայացնում է երեք պատերազմ, հարաւային թագաւորի կործանումը և Հռոմի մուտքը մարգարեական պատմութեան մէջ: Այն նաև պարունակում է երկու դինաստիաների գիծը, որոնք նախատիպում են այն փոփոխութիւնը, որ տեղի է ունենում, երբ Յայտնութեան տասներեքերորդ գլխի երկրի գազանը, որը «գառան նման երկու եղջիւր ունէր» և «վիշապի պէս խօսեց»: Հերթականութեամբ՝ առաջին հրեական դինաստիան գառն է, իսկ երկրորդ հռոմեական դինաստիան՝ վիշապը: Առաջին դինաստիան հրեական էր, երկրորդը՝ հռոմեական: Անկախ այն բանից՝ հրեական, թէ

հռոմեական, երկրի գագանը երկու եղջիւր ունէր:

Հրեական դինաստիան ներկայացնում է Բողոքական եղջուրը, իսկ հռոմեական դինաստիան ներկայացնում է Հանրապետական եղջուրը: Երկու եղջուրներն էլ նաև կրում են երկակի մարգարեական բաժանում: Մադուկեցիներն ու Փարիսեցիները կազմում են ստրկամետ դեմոկրատների հակադրության շրջանակը՝ ի հակառակ ստրկության դեմ հանրապետականների. միաժամանակ նրանք ներկայացնում են նաև անմիտ կույսերի երկակի բաժանումը՝ ի հակադրություն իմաստուն կույսերի: Փարիսեցիները, որպես անմիտ կույսեր, գտնվում են առաջին հիասթափության ժամանակ, իսկ Մադուկեցիները՝ տաճարի երկրորդ մաքրագործման ժամանակ: Փարիսեցիները, Սարդեսի եկեղեցու նման, հավակնում էին ունենալ կյանքի անուն, բայց մեռած էին, և առաջինն են գտնվում, ապա՝ Մադուկեցիները, որոնք ուրացան Աստծո գործությունը, ուրացան Կեսգիշերային աղաղակի գործությունն ու լուրը: Մադուկեցիները ուխտի ժողովուրդն են, որոնց կողքով անցնում են, Մադուկեցիներն են նրանք, ովքեր բավարարվում են բարի զգացումների ապրումներով:

«Քրիստոսի գալուստը, ինչպես այն հռչակված էր առաջին հրեշտակի պատգամով, հասկացվում էր որպես ներկայացված փեսայի գալուստով: Նրա շուտափույթ գալուստի հռչակման ներքո տեղի ունեցած լայնածավալ բարենորոգությունը համապատասխանում էր կույսերի դուրս գալուն: Այս առակում, ինչպես և Մատթեոս 24-ի առակում, ներկայացված են երկու դասակարգեր: Բոլորը վերցրել էին իրենց ճրագները՝ Աստվածաշունչը, և դրա լույսով դուրս էին եկել՝ դիմավորելու Փեսային: Բայց մինչ «անխոհեմները, իրենց ճրագները վերցնելով, իրենց հետ յուղ չառան», «իմաստունները յուղ առան իրենց անոթների մեջ՝ իրենց ճրագների հետ»: Վերջին դասակարգը ստացել էր Աստծո շնորհը՝ Սուրբ Հոգու վերածնող, լուսավորող գործությունը, որը Նրա խոսքը դարձնում է ճրագ ոտքերի համար և լույս՝ շավղի համար: Աստծո երկյուղով նրանք ուսումնասիրել էին Սուրբ Գրքերը՝ ճշմարտությունը ճանաչելու համար, և անկեղծորեն որոնել էին սրտի և կյանքի մաքրություն: Սրանք անձնական փորձառություն ունեին, հավատ՝ առ Աստված և Նրա խոսքը, որը չէր կարող խորտակվել հիասթափությամբ և ուշացումով: Իսկ մյուսները «իրենց ճրագները վերցրին, բայց իրենց հետ յուղ չառան»: Նրանք մղվել էին ազդակից: Նրանց երկյուղը գրգռվել էր հանդիսավոր պատգամից, բայց նրանք ապավինել էին իրենց եղբայրների հավատքին՝ բավարարվելով բարի զգացումների տատանվող լույսով, առանց ճշմարտության հիմնավոր ըմբռնման կամ սրտում շնորհի իսկական գործի: Սրանք դուրս էին եկել Տիրոջը դիմավորելու՝ լի լինելով հույսով անմիջական վարձատրության հեռանկարից, բայց պատրաստ չէին ուշացման և հիասթափության համար: Երբ փորձություններ եկան, նրանց հավատը տկարացավ, և նրանց ճրագները աղոտ վառվեցին»: Մեծ պայքար, 393:

Լինի քաղաքական թե կրոնական, երկու խավերն էլ կեսգիշերային ճգնաժամի պահին միավորվում են իմաստունների դեմ: Այս ասված լինելով՝ մենք հողվածը սկսեցինք այն միտքը բարձրացնելով, որ ես տասնչորսերորդ համարը կիրառում եմ նրա՝ համարների հոսքի մեջ ունեցած դիրքի հիման վրա՝ հակառակ այն պատմական հաջորդականությանը, որ ներկայացվում է համարներով: Ես այդ տրամաբանությունը

գործադրում եմ՝ համաձայն քսաներեքերորդ համարի դիրքի: Ճանապարհանիշի տեղադրությունը պետք է համապատասխանի նրա պատմական իրագործմանը: Այն դաշինքը, որ հրեաները կնքեցին Հռոմի հետ Մակաբայեցիների ժամանակաշրջանում, սահմանեց, թե որտեղ պետք է կիրառվի համարը: Տասնչորսերորդ համարի «ավագակները», որոնք հաստատում են տեսիլքը, այդպես արեցին մ.թ.ա. 200 թվականին՝ հենց Պանիումի ճակատամարտի տարում, սակայն ճակատամարտը և ավագակները երկու տարբեր խորհրդանիշներ են:

«Ավագակները» պատմության մեջ տեղ են գրավում ոչ թե Պանիումի ճակատամարտի ամսաթվի հետ ուղղակի կապ հաստատելու համար, այլ՝ պարզորոշ դարձնելու այն հարաբերությունը, որ նրանք հաստատեցին Եգիպտոսի թուլացած հինգ տարեկան տիրակալի հետ, որը շուտով պետք է պարտվեր Անտիոքոսի կողմից: Նրանք չէին ցանկանում խաթարել եգիպտական ցորենի ներմուծումը Հռոմեական կայսրություն: Հռոմի մարգարեական հարաբերությունը խոցելի հինգ տարեկան եգիպտական թագավորի հետ է այս խոսքի առարկան: Այդ միջամտությունը նույնացնում է այն հետևանքների հետագա ընթացքը, որ գալիս է Պուտինի այն փորձից հետո, որով նա ձգտում է ուկրաինական եկեղեցու ենթարկվածությունը ռուսական եկեղեցուն ներառել, ինչպես որ նախկինում եղել էր՝ մինչև 1989 թվականը: Այդ փորձը սկիզբ է դնում նրա հարավային թագավորության աստիճանական կործանմանը, և երբ Պուտինը մեռնի, ինչպես Պաղոմեոսը, կամ որևէ կերպ աքսորվի, ինչպես Օգիան և Նապոլեոնը, նա մարգարեորեն հեռացվում է, և ապա նրա թագավորությունը գտնվում է նվազ կարող առաջնորդների մի շարքի տնօրինության ներքո: Այնուհետև, հինգ տարեկան թագավորի ժամանակ, պապական Հռոմը միջամտում է՝ պաշտպանելու իր շահերը, այսինքն՝ ուկրաինական եկեղեցին:

Պապականությունը կողմ չի ընտրում ռուսական կամ ուկրաինական ուղղափառության միջև. նա խաղում է բոլոր կողմերով, որպեսզի բոլոր կրոնական մարմինները բերի իր իշխանության ներքո, ինչպես ներկայացված է Եսայիա չորրորդ գլխում:

Եվ այն օրը յոթ կին պիտի բռնեն մեկ մարդու՝ ասելով. «Մենք մեր հացը պիտի ուտենք և մեր հագուստը պիտի հագնենք. միայն թե թող քո անունով կոչվենք, որպեսզի մեր նախատինքը վերցվի»: Այն օրը Տիրոջ Շառավիղը պիտի լինի գեղեցիկ և փառավոր, և երկրի պտուղը՝ գերազանց և վայելուչ Իսրայելի փրկվածների համար: Եվ պիտի լինի, որ նա, ով մնացել է Միոնում, և նա, ով մնացել է Երուսաղեմում, սուրբ պիտի կոչվի, այսինքն՝ ամեն ոք, որ գրված է Երուսաղեմում կենդանի եղողների թվում: Եսայիա 4:1-3.

Պապականությունը վերահսկողություն է ստանձնում բոլոր կրոնական մարմինների վրա, որոնք ներկայացված են որպես յոթ կին, այսինքն՝ բոլոր եկեղեցիները: Այդ յոթ եկեղեցիները ցանկանում են կոչվել կաթոլիկ, որ նշանակում է համընդհանուր, և նրանք ակնհայտորեն Աստծո ժողովուրդը չեն, որովհետև մտադիր են կրել իրենց սեփական հանդերձը: Բոլոր այն կրոնական մարմինների միավորումը, որոնք ցանկանում են կրել իրենց իսկ մարդկային հանդերձները, տեղի է ունենում այն

Ժամանակ, երբ «Երուսաղեմում եղողները սուրբ պիտի կոչվեն», այսինքն՝ երբ Տիրոջ Ոստը լաոդիկիական ժողովրդից կերպարանափոխվում է փիլադելփիական ժողովրդի, և հենց այդ ժամանակ է, որ պապականությունը դառնում է բոլոր կրոնական մարմինների գլուխը, այն իսկ ժամանակ, երբ նա նաև դրվելու է քաղաքական մարմինների գլխին:

1989 թվականին ուկրաինական եկեղեցին խորհրդանիշն էր հյուսիսի թագավորի՝ Խորհրդային Միությունը սրբելով հեռացնելու, և Պուտինը պիտի ձգտի վերականգնել նախկին հպատակության հարաբերությունը, և բորոտություն ստանա իր ճակատին ու սկսի հալածանք այն կրոնի դեմ, որ մերժեց նրա պահանջները: Այդ հալածանքը տեղի ունեցավ հենց Պաղոմեոսի ազգում՝ Ալեքսանդրիա քաղաքում, ուստի Ռուսաստանի ներսում գտնվող այն եկեղեցիները, որոնք Հռոմի ազդեցության տակ են, պիտի դառնան Պուտինի թիրախը և նրա վախճանը: Մինչ Թրամփը պատրաստվում է Պանիումի ճակատամարտին, 2025 թվականին բացահայտվում է նրա բաց հարաբերությունը թուլացած եգիպտացի մանկահասակ թագավորի պաշտպանողի հետ: Հռոմեական իշխանությունը, որ մ.թ.ա. 200 թվականին պաշտպանեց եգիպտացի մանկահասակ թագավորին, այն ժամանակ չի պաշտպանի մանկահասակ թագավորին: Նա պիտի օգնի վերջ դնել մանկահասակ թագավորին: Հռոմը՝ որպես Եգիպտոսի պաշտպան մ.թ.ա. 200 թվականին, ներկայացնում է Հռոմը՝ որպես Եգիպտոսի կործանիչ Պանիումի ճակատամարտում:

Միլլերի հետևորդներ

Միլլերականները չտեսան հռոմեական երեք իշխանություն, նրանք տեսան միայն երկուսը, սակայն նրանց ճշմարտությունը, միևնույն է, ճշմարտություն էր: Անտիոքոսի՝ որպես խորհրդանիշ մարգարեական տրամաբանությունը մեզ թույլ է տալիս տասնչորսերորդ համարը կիրառել մի պատմության մեջ, որը նախորդում է տասնհինգերորդ համարին, նույնիսկ եթե այն պատմությունը, որը սկզբնապես կատարեց այդ համարները, և՛ տասնչորսերորդ, և՛ տասնհինգերորդ համարները տեղադրում էր մ.թ.ա. 200 թվականին: Ես պնդում եմ, որ տասնվեցերորդ համարը շուտով գալիք կիրականօրյա օրենքն է, և որ տասնչորսերորդ համարը 2025 թվականն էր, իսկ տասնհինգերորդ համարը դեռ ապագայում գտնվող Պանիումի ճակատամարտն է: Անտիոքոսը ապացուցում է, որ երեք ճակատամարտերը մեկ մարգարեական գիծ են, որովհետև նա ներկա է բոլոր երեք ճակատամարտերին, բայց նա նաև ապացուցում է այն պնդումը, որ ես առաջադրում եմ՝ այս համարների վերջին օրերի կիրառության վերաբերյալ, երբ դրանք ճիշտ կերպով բաժանվում են «տող առ տող» մեթոդաբանությամբ:

Անտիոքոսը ներկա էր բոլոր երեք ճակատամարտերին, և վերջին օրերում նա ներկայացնում է պապության պատմիրակ իշխանությունը 1989-ին (Ռեյգան և ԱՄՆ-ը), 2014-ին (Ջեյմսի և Ուկրաինան), և ապա՝ Պանիումի ճակատամարտում, դա նույն պատմիրակ իշխանությունն է, ինչ 1989-ին, որովհետև Հիսուսը միշտ ներկայացնում է վախճանը սկզբի հետ: Ռոնալդ Ռեյգանը մահացած ու թաղված է, ուստի Անտիոքոսի պատմական վկայությունը ճշգրիտ է Միլլերիտական ըմբռնման համաձայն, սակայն

ենթակա է այն կանոններին, որոնք կարգավորում են տող առ տող կիրառությունը: Պապական վերջին պատվիրակ իշխանությունը այս համարներում Թրամփին է, թեև պատմականորեն Անտիոքոսը ներկա էր բոլոր երեք ճակատամարտերին: Տասներեքերորդ համարը կատարելու համար Թրամփը պիտի պարտվեր երկրորդ ընտրություններում, որովհետև տասներեքերորդ համարում նա «վերադառնում» է՝ առավել գորեղ, քան երբևէ, այնքան գորեղ, որ ականջի միջով անցնող գնդակ ընդունի, ինչը, աջ բթամատի և աջ մեծ մատի հետ միասին, այն էր, որ պետք է արյունով օծվեր, երբ քահանաներն էին օծվում:

Ռեյգանը նախակերպարեց Թրամփին, որովհետև Ռեյգանը 1989 թվականի՝ վախճանի ժամանակից սկսվող վերջին ութ նախագահներից առաջինն է: Լինքոլնը նախակերպարեց Թրամփին, որովհետև նա առաջին Հանրապետական նախագահն էր: Լինքոլնը սպանվեց ստրկամետ դեմոկրատների կողմից՝ Հռոմի հետ դաշինքի մեջ, և թե՛ Ռոնալդ Ռեյգանը, թե՛ նրա պապական գուգահեռը՝ Հովհաննես Պողոս II-ը, վերապրեցին մահափորձերը: Թրամփը քաղաքականապես սպանվեց 2020 թվականին՝ գողացված ընտրությունների միջոցով, Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխի յոթերորդ համարի կատարման մեջ, ապա 2024 թվականին նա հարություն առավ՝ տասնմեկերորդ համարի կատարման մեջ:

Եվ երբ նրանք ավարտեն իրենց վկայությունը, գազանը, որ ելնում է անդնդի խորքից, պատերազմ պիտի մղի նրանց դեմ, պիտի հաղթի նրանց և պիտի սպանի նրանց: ... Եվ երեք օր ու կես հետո կյանքի Հոգին Աստծուց մտավ նրանց մեջ, և նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա, և մեծ երկյուղ ընկավ նրանց տեսնողների վրա: Հայտնություն 11:7, 11.

Թրամփի հարությունը նրա «վերադարձն» էր տասներեքերորդ համարի մեջ, և այն նաև ներկայացրեց Հռոմի մի բնորոշ հատկանիշի գուգահեռը, քանի որ Հռոմը «յոթից եղող ութերորդն» է, և Թրամփը Հռոմի պատկերն է:

Եվ այն գազանը, որ էր, և չէ, ինքն էլ է ութերորդը, և յոթից է, և գնում է դեպի կործանում: Հայտնություն 17:11.

Թրամփի երկրորդ ժամկետը նրան դարձնում է Ռեյգանից ի վեր ութերորդ նախագահը, և քանի որ նա նաև վեցերորդն էր, Թրամփը, պապականության հետ համապատասխանության մեջ, «ութերորդն է, և յոթից է»: Ութը հարության խորհրդանիշն է, ինչը շեշտում է, որ նա, որպես պապականության պատկերը, «վերադառնալու» համար պետք է ունենար մահացու վերք, որը բժշկվեց:

Եվ ես տեսա, որ նրա գլուխներից մեկը կարծես մահու չափ վիրավորված էր, և նրա մահացու վերքը բժշկվեց. և ամբողջ աշխարհը զարմանալով գնաց գազանի հետևից: Հայտնություն 13:3.

Երբ մահաբեր վերքը բժշկվի, աշխարհը «զարմանա գազանի ետևից», և երբ Թրամփը 2024 թվականին հարություն առավ որպես յոթից եղող ութերորդը, նա «վերադարձավ», և ամբողջ աշխարհը զարմացավ նրա ետևից:

Եվ երեք օր ու կես անց Աստծուց եկած կյանքի Հոգին մտավ նրանց մեջ, և նրանք կանգնեցին իրենց ոտքերի վրա, և մեծ երկյուղ ընկավ նրանց տեսնողների վրա: Եվ նրանք երկնքից մի մեծ ձայն լսեցին, որ ասում էր նրանց. «Ելե՛ք այստեղ»: Եվ նրանք ամպի մեջ երկինք ելան, և նրանց թշնամիները տեսան նրանց: Հայտնություն 11:11, 12.

Թրամփը «վերադարձավ» 2024 թվականի ընտրություններում, իսկ ապա 2025-ին թե՛ նա, թե՛ պապ Լեոն պաշտոնապես ստանձնեցին իրենց պաշտոնները: Հիսուսը տվեց ուղիղ և արդար նախագուշացում՝ բոլոր նրանց, ովքեր կամենում էին տեսնել:

Ուստի, երբ տեսնեք սրբության վայրում կանգնած ավերման պղծությունը, որի մասին ասված է Դանիել մարգարեի միջոցով, (ով կարդում է, թող հասկանա): Մատթեոս 24:15.

Մարկոսը, թերևս, այդ միտքը մի փոքր ավելի հստակ է արտահայտում:

Բայց երբ տեսնեք ամայացման պղծությունը, որի մասին խոսեց Դանիել մարգարեն, կանգնած այնտեղ, ուր չպետք է լինի, (թող կարդացողը հասկանա), այն ժամանակ նրանք, որ Հրեաստանում լինեն, թող փախչեն լեռները: Մարկոս 13:14.

Ավերիչ պղծությունը Հռոմն է իր երեք փուլերից յուրաքանչյուրում: Հեթանոսական, պապական և ժամանակակից Հռոմը յուրաքանչյուրը նախագուշացման խորհրդանիշ է Աստծո ժողովրդի համար: Նախագուշացումը պետք է ճանաչվի, երբ Հռոմը գտնվում է «սուրբ տեղում» կամ այնտեղ, «ուր պետք չէ»: Փառավոր երկիրը Սուրբ Գրքում սուրբ երկիրն է, իսկ Միացյալ Նահանգները հոգևոր փառավոր երկիրն է:

Եվ Տերը պիտի ժառանգի Յուդային՝ իբրև Իր բաժինը սուրբ երկրում, և դարձյալ պիտի ընտրի Երուսաղեմը: Լռեցե՛ք, ո՛վ ամեն մարմին, Տիրոջ առջև, որովհետև Նա ելել է Իր սուրբ բնակարանից: Զաքարիա 2:12, 13.

Երբ տեսնեք Հռոմը կանգնած սուրբ տեղում, Տերը Երուսաղեմն ընտրում է որպես Իր ուխտի ժողովուրդը վերջին անգամ: Երբ Ռեյգանը՝ ութ նախագահներից առաջինը, գաղտնի դաշինք հաստատեց Աստվածաշնչյան մարգարեության նեղի հետ, դա ներկայացնում էր բաց դաշինք Հռոմի հետ՝ 1989 թվականի վերջի ժամանակից ի վեր ութերորդ և վերջին նախագահի կողմից: Օմեգա խորհրդանիշները հաճախ հակադարձում են ալֆա խորհրդանիշի հատկանիշները:

2025 թվականին Լեո պապի և Թրամփի պաշտոնամուտը բացահայտում է Հայտնության տասներեքերորդ գլխի ծովային գազանի և երկրային գազանի միջև բաց հարաբերություն: Թրամփի և Լեոյի բաց դաշինքին վերադարձը, որ նախատիպավորվել էր Ռեյգանի և Հովհաննես Պողոս II-ի գաղտնի դաշինքով, մեզ տեղեկացնում է, որ եգիպտական մանուկ-թագավորի աջակցությունը, որը մ.թ.ա. 200 թվականին իրականացրեց տասնչորսերորդ համարը, վերջին օրերում ներկայացնում է աջակցության բացակայություն:

2025 թվականը հաստատում է արտաքին հիմնարար տեսիլքը կամ մարգարեությունը, որովհետև այն բարձրացնում է Հռոմը՝ որպես Հռոմի նախագուշացում, որը Դանիելի

կողմից նույնացվում է «ամայացման պղծություն» խորհրդանշումով: Ամայացման պղծության նախագգուշացումը տեղի է ունենում «ամայացումով» ներկայացվող կործանումից առաջ: Կեստիոսի օրոք Երուսաղեմի պաշարման ժամանակ այդ նախագգուշացումը ներկայացվեց նրանով, որ Հռոմի իշխանության դրոշները կանգնեցվեցին սրբարանի սուրբ սահմաններում: Նրանք, ովքեր տեսան, հասկացան, հնազանդվեցին և քաղաքից դուրս եկան, պաշտպանվեցին, երբ պաշարումը վերսկսվեց: Նրանք տեսան հռոմեական նախագգուշացնող նշանը: Այն քրիստոնյաները, որոնք առանձնացան Պերգամոսի փոխգիշման գնացած եկեղեցուց և ապա Թյատիրայի եկեղեցին, փախան անապատ, երբ տեսան մեղքի մարդուն՝ Աստծո տաճարում նստած: Այդ վկաները նույնացնում են Դանիելի կողմից ասված ամայացման պղծության նախագգուշացումը վերջին օրերում:

Մենք բազմիցս ցույց ենք տվել, որ 1888 թվականը Կեստիոսի պաշարումն էր, իսկ կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ավարտը՝ Տիտոսի պաշարումը: 1880-ական թվականների Բլերի կիրակնօրյա օրենքի օրինագծերը, ինչպես նաև 1880-ականներին հարավային որոշ նահանգներում գործադրված կիրակնօրյա օրենքները, Կեստիոսի նախագգուշացումն էին, որոնք նաև սահմանագիծ նշեցին Քույր Ուայթի՝ երկրում բնակվելու վերաբերյալ խորհրդի մեջ: 1880-ականներից առաջ նրա խորհուրդն այն էր, որ ապագայում մենք պետք է տեղափոխվենք գյուղական վայրեր, սակայն 1880-ականներից հետո գյուղական կյանքը մի բան էր, որ արդեն պետք է իրագործված լիներ: Բլերի օրինագծերի նախագգուշական նշանը, որոնք 1880-ականներին առաջ էին մղում պապական իշխանության հեղինակության նշանի քննարկումը, 9/11-ի ժամանակ նախատիպորեն համապատասխանում էր Patriot Act-ին, որովհետև Հայտնություն տասնութի հրեշտակը երևաց այդ երկու պատմություններում էլ:

9/11-ը այն նախագգուշացումն էր, երբ Կեստիոսը իր իշխանությունը դրեց սուրբ վայրում, որտեղ չպետք է դներ, քանի որ 9/11-ին հռոմեական օրենքը փոխարինեց անգլիական օրենքին: 2021 թվականի Փելոսիի դատավարություններում պատշաճ դատավարության դրույթը մերժվեց, և դա ներկայացնում է ևս մեկ քայլ դեպի Տիտոսի պաշարումը, որը ավարտվում է Միացյալ Նահանգներում շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքով: Պաշարումը ժամանակահատված է: 1888-ը խոսում է ներքին բողոքական եղջյուրի ապստամբության մասին, իսկ 9/11-ը խոսում է արտաքին հանրապետական եղջյուրի ապստամբության մասին: Նույն տարում, երբ վերջին նախագահը ևս պաշտոնակալվում է, փառավոր երկրից պապի գահակալումը ներկայացնում է ամայացման պղծության վերջին նախագգուշացումը՝ կանգնած այնտեղ, որտեղ չպետք է կանգներ, հենց Պանիումի ճակատամարտից անմիջապես առաջ: Պանիումի ճակատամարտը ուղղակիորեն տանում է դեպի կիրակնօրյա օրենքը և Ակտիումի ճակատամարտը, որը ներկայացնում էր հեթանոսական Հռոմի համար երրորդ և վերջին խոչընդոտը, և ապա հեթանոսական Հռոմը գերագույն կերպով իշխեց 360 տարի՝ Դանիել 11:24-ի կատարմամբ: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ վեցերորդ և յոթերորդ թագավորությունները երկուսն էլ նվաճվում են Հռոմի կողմից, և ապա ժամանակակից Հռոմը թագավորում է մեկ խորհրդանշական ժամ, կամ քառասուներկու խորհրդանշական ամիս:

Տասնվեցերորդ համարում Պոմպեոսը, որը հենց նոր հաղթահարել էր հեթանոսական Հռոմի առաջին խոչընդոտները՝ Ասորիայում, ապա նվաճում է Երուսաղեմը: Պոմպեոսը տապալում է Հռոմի առաջին երկու խոչընդոտները, իսկ Օգոստոս Կեսարը Ակտիումում նվաճում է երրորդը: Ժամանակակից Հռոմը նախ 1989 թվականին նվաճում է հարավի թագավորին՝ քառասուներորդ համարի կատարման մեջ, և ինչպես նախապատկերված է տասներորդ համարով: Այնուհետև կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ ժամանակակից Հռոմը Միացյալ Նահանգների միջոցով նվաճում է իր երկրորդ և երրորդ խոչընդոտները, և ապա Միավորված ազգերի կազմակերպությունն անմիջապես համաձայնում է իր թագավորությունը տալ պապական իշխանությանը: Հեթանոսական Հռոմը Պոմպեոսի միջոցով նվաճեց երկուսը, ապա՝ մեկը, իսկ պապական Հռոմը 1989 թվականին նվաճեց մեկը, ապա իր հաջորդ երկուսը՝ տասնվեցերորդ համարում, որտեղ Պոմպեոսը նշվում է իր երկրորդ նվաճմամբ:

Անկախ այն բանից՝ դա Ակտիումում հեթանոսական Հռոմի համար երրորդ խոչընդոտն էր, թե այն ժամանակ, երբ երրորդ խոչընդոտը՝ ներկայացված գոթերի կողմից 538 թվականին Հռոմ քաղաքից դուրս մղվելով, հաղթահարվեց, երբ Հռոմը հաղթահարում է երրորդ խոչընդոտը, նա տիրում է գերագույն իշխանությամբ:

Անշուշտ Տեր Աստված ոչինչ չի անի, եթե Իր գաղտնիքը չհայտնի Իր ծառաներին՝ մարգարեներին: Ամոս 3:7.

Տերը, անշուշտ, պիտի տա նախազգուշացման նշանի վերջին դրսևորումը, որը Դանիելի գրքում ներկայացված է որպես ամայացման պղծություն, նախքան ամայացումը կգա: Այդ նախազգուշացման նշանը բաց դաշինքն է՝ ի հակադրություն Ռեյգանի գաղտնի դաշինքի, որը ներկայացված է 2025 թվականին: Տերը պատիժ չի բերի՝ նախապես նախազգուշացում չտալով, և Ամովսը շատ հստակ ասում է, թե ինչ է Իր ծառաներին տրված այդ գաղտնի հայտնությունը, և ում է այն ուղղված:

Լսեցե՛ք այս խոսքը, որ Տերը խոսեց ձեր դեմ, ո՛վ Բարայելի որդիներ, այն ամբողջ ազգատոհմի դեմ, որ ես դուրս բերեցի Եգիպտոսի երկրից՝ ասելով. «Միայն ձեզ եմ ճանաչել երկրի բոլոր ազգատոհմերից, ուստի պիտի պատժեմ ձեզ ձեր բոլոր անօրենությունների համար»: Ամոս 3:1, 2.

Ամոսը դիմում է Աստծո ընտրյալ ուխտի ժողովրդի այն վերջին սերնդին, որը պիտի պատժվի՝ ներդաշնակ լինելով Եզեկիել ութերորդ գլխում արեգակին երկրպագող քսանհինգ մարդկանց հետ: Ամբոսը ներկայացնում է Լառդիկիայի պատգամը, որը երրորդ հրեշտակի պատգամն է մեղքի ջնջման ժամանակ՝ ողջերի դատաստանի ընթացքում: Ամբոսի նախազգուշացումը հիմնված է երկու կողմերի միավորման վրա:

Մի՞թե երկուսը միասին պիտի քայլեն, եթե համաձայնված չեն: Մի՞թե առյուծը կգոռա անտառում, երբ որս չունի: Մի՞թե առյուծի կորիզը պիտի աղաղակի իր որջից, եթե ոչինչ չի բռնել: Մի՞թե թռչունը կընկնի երկրի վրա դրված որոգայթի մեջ, երբ նրա համար թակարդ չկա: Մի՞թե որոգայթը պիտի վերցնեն երկրից, եթե այն ամենևին ոչինչ չի բռնել: Մի՞թե փող պիտի հնչի քաղաքում, և ժողովուրդը չվախենա: Մի՞թե քաղաքում աղետ պիտի լինի, և Տերը այն արած չլինի: Ամոս 3:3–6.

Երկուսի՝ իբրև մեկ միասին ընթանալու նախազգուշացումը դրված է այն համատեքստում, որտեղ որոգայթը երկրի վրայից թռչուն է բռնում: Թռչունները կրոնական մարմինների խորհրդանիշներ են, և Հայտնության գրքում պապականությունը ամեն պիղծ և ատելի թռչնի վանդակն է:

Եվ նա հզոր ձայնով աղաղակեց՝ ասելով. «Մեծ Բաբելոնը ընկավ, ընկավ, և դարձավ դևերի բնակարան, ամեն պիղծ հոգու ապաստան և ամեն անմաքուր ու զարշելի թռչնի վանդակ: Որովհետև բոլոր ազգերը խմեցին նրա պոռնկության բարկության գինուց, և երկրի թագավորները նրա հետ պոռնկություն գործեցին, և երկրի վաճառականները հարստացան նրա շքեղ վայելքների առատությունից»:
Հայտնություն 18:2, 3.

Վանդակի մեջ գտնվող թռչունը բռնված թռչուն է, և երբ մի ազգ պոռնկանում է Հռոմի պոռնիկի հետ, նա դառնում է բռնված թռչուն, և այն թռչունը, որ բարձրացվում է բոլոր մյուս մարգարեական թռչուններից վեր, այն իշխանությունն է, որի եռակի տունը կառուցվում է, հաստատվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, իր տեղում, որ Սենաարն է, որ Բաբելոնն է: Դա այն թռչունն է, որ 1798 թվականին մահաբեր վերք ստացավ, կամ, ինչպես Զաքարիան է ասում, նրա զամբյուղի վրա կապարե կափարիչ դրվեց, բայց այնուհետև բարձրացվեց հոգևորականության և ուրացող բողոքականության թռչունների կողմից:

Ապա այն հրեշտակը, որ խոսում էր ինձ հետ, դուրս եկավ և ասաց ինձ. «Արդ, բարձրացրո՛ւ աչքերդ և տե՛ս, թե ի՛նչ է սա, որ դուրս է գալիս»: Եվ ես ասացի. «Ի՞նչ է սա»: Եվ նա ասաց. «Սա է այն եփան, որ դուրս է գալիս»: Եվ դարձյալ ասաց. «Սա է նրանց կերպարանքը ամբողջ երկրի վրա»: Եվ ահա բարձրացվեց կապարի մի տաղանդ. և սա մի կին էր, որ նստած էր եփայի մեջտեղում: Եվ նա ասաց. «Սա է ամբարշտությունը»: Եվ նա գցեց այն եփայի մեջտեղը և դրա բերանին գցեց կապարի ծանրությունը: Այն ժամանակ ես բարձրացրի աչքերս և նայեցի, և ահա դուրս եկան երկու կին, և քամին նրանց թևերի մեջ էր, որովհետև նրանք ունեին արագիլի թևերի նման թևեր. և նրանք բարձրացրին եփան երկրի ու երկնքի միջև: Եվ ես ասացի այն հրեշտակին, որ խոսում էր ինձ հետ. «Ո՞ր են սրանք տանում եփան»: Եվ նա ասաց ինձ. «Որպեսզի նրա համար տուն չհենն Սենաարի երկրում. և նա կհաստատվի ու այնտեղ կդրվի իր իսկ պատվանդանի վրա»: Զաքարիա 5:5–11:

Ամոսի որսաքանը որսում է թռչունին երկրից, որովհետև այն ներկայացնում է այն դաշինքը, որը նախորդում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքին, երբ երկրի թռչունը բռնվելու է, և ըստ Ամոսի՝ այդ դաշինքը հանդիմանություն է Լատդիկյան Յոթերորդ օրվա աղվենտիզմին, որովհետև քաղաքում նախազգուշացնող փող է հնչեցվելու, որը նրանք կհրաժարվեն լսել:

Մի՞ թե փող կհնչեցվի քաղաքում, և ժողովուրդը չի սարսափի: Մի՞ թե քաղաքի մեջ աղետ կլինի, և Տերը չի արել այն: Արդարև, Տեր Աստված ոչինչ չի անում, եթե Իր գաղտնիքը չի հայտնել Իր ծառաներին՝ մարգարեներին: Առյուծը մոնչաց, ո՞վ չի վախենա: Տեր Աստված խոսեց, ո՞վ կարող է չմարգարեանալ: Ամոս 3:6–8.

Մոնչոդ Առյուծը Հուդայի ցեղից եղող Առյուծն է, որը ներկայացնում է Քրիստոսին, երբ Նա կնքում և բացում է Իր մարգարեական Խոսքը: 2025 թվականի բաց դաշինքը Կեստիոսի պաշարումն է, և Աստծո ժողովրդի ավագանների խորհրդանիշը հաստատվում է, երբ տեսնում եք երկուսին միասին ընթանալիս, որոնք երբեք չպետք է համագոյակցեն: Հռոմը, որը դաշնակցել և նույնացել է բողոքականների հետ, եզրութահակասություն է, որովհետև բողոքական լինել նշանակում է բողոքել Հռոմի դեմ:

Այս հարցերը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Չափազանց ուշ է փախչել թակարդից

«Եվ թող հիշվի, որ Հռոմի պարծանքն այն է, թե նա երբեք չի փոխվում: Գրիգոր VII-ի և Իննոկենտիոս III-ի սկզբունքները դեռևս Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցու սկզբունքներն են: Եվ եթե միայն նա ունենար գործություն, այժմ էլ դրանք գործի կդնէր նույնքան եռանդով, որքան անցած դարերում: Բողոքականները քիչ են գիտակցում, թե ինչ են անում, երբ առաջարկում են ընդունել Հռոմի օգնությունը կիրակիի բարձրացման գործում: Մինչ նրանք տարված են իրենց նպատակի իրագործմամբ, Հռոմը ձգտում է վերահաստատել իր իշխանությունը, վերագտնել իր կորցրած գերիշխանությունը: Թող միայն Միացյալ Նահանգներում հաստատվի այն սկզբունքը, թե եկեղեցին կարող է գործադրել կամ վերահսկել պետության իշխանությունը, թե կրոնական պահապանությունները կարող են պարտադրվել աշխարհիկ օրենքներով, մի խոսքով՝ թե եկեղեցու և պետության իշխանությունը պետք է տիրի խղճին, և այս երկրում Հռոմի հաղթանակն ապահովված է:»

«Աստծո խոսքը նախազգուշացրել է մոտալուտ վտանգի մասին. եթե սա անտեսվի, ապա բողոքական աշխարհը միայն այն ժամանակ կիմանա, թե իրականում ինչ նպատակներ ունի Հռոմը, երբ ծուղակից խույս տալու համար արդեն չափազանց ուշ կլինի: Նա լռելյայն աճում է դեպի իշխանություն: Նրա վարդապետությունները իրենց ազդեցությունն են գործում օրենսդիր դահլիճներում, եկեղեցիներում և մարդկանց սրտերում: Նա կուտակում է իր բարձր ու հզոր կառույցները, որոնց գաղտնի խորքերում կրկնվելու են նրա նախկին հալածանքները: Գաղտնաբար և աննկատ նա զորացնում է իր ուժերը՝ իր սեփական նպատակներն առաջ մղելու համար, երբ գա իր հարվածելու ժամանակը: Այն ամենը, ինչ նա ցանկանում է, նպաստավոր դիրքն է, և դա արդեն տրվում է նրան: Մենք շուտով պիտի տեսնենք և պիտի զգանք, թե որն է հռոմեական տարրի նպատակը: Ով որ կհավատա և կհնազանդվի Աստծո խոսքին, դրանով իսկ նախատինք և հալածանք պիտի կրի»: Մեծ պայքար, 581:

«Գոյություն ունի մի աշխարհ, որ ընկած է ամբարշտության, խաբեության ու մոլորության մեջ, մահվան իսկ ստվերի տակ,—քնած, քնած: Ովքե՞ր են հոգու տառապանք զգում, որպեսզի արթնացնեն նրանց: Ի՞նչ ձայն կարող է հասնել նրանց: Իմ միտքը տարվում է դեպի ապագա, երբ ազդանշանը պիտի տրվի. «Ահա Փեսան գալիս է. ելե՛ք Նրան ընդառաջ»: Բայց ոմանք կհապաղեն ձեռք բերել յուզը՝ իրենց ճրագները լիցքավորելու համար, և չափազանց ուշ պիտի հայտնաբերեն, որ

բնավորությունը, որը ներկայացված է յուզով, փոխանցելի չէ: Այդ յուզը Քրիստոսի արդարությունն է: Այն ներկայացնում է բնավորությունը, իսկ բնավորությունը փոխանցելի չէ: Ոչ մի մարդ չի կարող այն ապահովել ուրիշի համար: Ամեն մեկը պետք է ինքն իր համար ձեռք բերի մի բնավորություն, որ մաքրված է մեղքի ամեն բծից»: Bible Echo, May 4, 1896.

«Երբ ես տեսնում էի խեղճ հոգիների, որոնք մեռնում էին ներկա ճշմարտության պակասից, և ոմանց, որոնք ճշմարտությանը հավատացող էին դավանում, բայց թողնում էին, որ նրանք մեռնեն՝ զրկելով նրանց անհրաժեշտ միջոցներից՝ Աստծո գործը առաջ տանելու համար, այդ տեսարանը չափազանց ցավագին էր, և ես աղաչեցի հրեշտակին, որ այն հեռացնի ինձնից: Ես տեսա, որ երբ Աստծո գործը պահանջում էր նրանց ունեցվածքից մի մասը, ինչպես այն երիտասարդի դեպքում, որ եկավ Հիսուսի մոտ (Մատթեոս 19:16–22), նրանք տրտմած հեռանում էին, և որ շուտով հեղեղող պատուհասը պիտի անցներ և նրանց ողջ ունեցվածքը պիտի քշեր տաներ, և այն ժամանակ արդեն չափազանց ուշ պիտի լիներ զոհաբերելու երկրային բարիքները և գանձ դիզելու երկնքում»: Վաղ Գրվածքներ, 49:

«Հուդան տեսավ, որ իր աղաչանքներն ապարդյուն էին, և նա սրահից դուրս սլացավ՝ բացականչելով. «Չափազանց ուշ է: Չափազանց ուշ է»: Նա զգաց, որ չի կարող ապրել՝ տեսնելու Հիսուսի խաչելությունը, և, հուսահատության մեջ, դուրս գնաց ու իրեն կախեց»: The Desire of Ages, 722.